

Evropští a čeští váleční štváči si nedají pokoj a pořád nám staví Rusko do role nepřítele. Zvláště u česko-evropských vlezdořitů to působí směšně, ba trapně. Nemám nic proti české armádě, souhlasím s tím, že je podfinancovaná, v mnoha ohledech vysoce profesionální, ale z hlediska počtů spíše rázu operetního. Uvědomují si čeští poslancečtí „čučkáři“, že taková bitva u Stalingradu by pohltila celou českou armádu i s parazitujícími byrokraty nejvýše během dvou dnů? A pomíneme-li vnitrokomunistické hrátky v roce 1968, tedy tzv. „pražské jaro“ a „internacionální pomoc“ (oboje v režii bolševické), byly to vždy Evropa (Francie, Německo, Švédsko,...) která útočila na (většinou zaostalé) Rusko. A přitom by bylo rozumné a logické s Ruskem vycházet slušně a kooperativně, už jen kvůli jeho zásobám energetických zdrojů a nerostných surovin. Čeští političtí darebáčci by si tak měli uvědomit, že Češi z principu žádnou válku (hodnou toho jména) se svými slovanskými „bratry“ nevedli, byla jim spíše blízká (byť trochu naivní) myšlenka slovanské vzájemnosti. (Havloidní humanitární bombardování, několikadenní válka o Těšínsko, či útok na Srbsko v r. 1914 nám byl nějakou formou vnucen zvenčí). Tak proč si to kazit kvůli nějakým kalouskům a jemu podobným. (Prohlašuji, že Putin mne nefinancuje!)